

Laatste werkdag: voorgaan in de Vijverdienst

De vakantiedienst

Lodewijk Born

Ds. Coos Boomsma (65) uit Koudum ging gisteravond voor in de openlucht-zomerdienst bij de vijver in het Fonteinbos in Oudemirdum. De zogenaamde Vijverdienst is een goede traditie in het dorp. Een speciaal gevoel voor Boomsma was het omdat het officieel zijn laatste werkdag was als predikant. Hij gaat op 2 september met emeritaat.

„'s Ochtends was ik nog voorgaan in Koudum en 's avonds dus in Oudemirdum. Ik was er voor gevraagd door de commissie en dit leek me wel mooi om zo te stoppen. In de open lucht als prediker.” Hij koos als thema ‘Nieuwe mensen’,

naar aanleiding van Efeziërs 2: 11-22.

Boomsma was de laatste maanden al bezig met het afronden van allerlei werkzaamheden nu hij met pensioen gaat. Dat maakt ook dat de zomervakantie voor hem nu anders voelt. „Als ik zelf met vakantie ben, probeer ik ook altijd op zondag naar de kerk te gaan. Als geïnteresseerde luisteraar, maar bovenal ook gewoon als christen die ook gevoed wil worden. Of ik last heb van beroepsdeformatie op zo'n moment? Helemaal niet. Ik ben ook ‘gewoon’ een gelovige. Ik vind het juist heel inspirerend en mooi dat ik dan, zonder iets te hoeven, in de kerk kan zitten.”

Eigenlijk maakte Boomsma van wat hem het meest na aan zijn hart ligt – mensen over de Bijbel en God vertellen – zijn werk. „Ik ben een

Ik ben een hobbyist die dagelijks met zijn passie bezig kon zijn. Wat is er mooier?

hobbyist die dagelijks met zijn passie bezig kon zijn. Wat is er mooier?” Altijd pikte hij in de zomerdiensten ook wel wat mee aan ideeën die hij dan later weer in het nieuwe kerkelijk seizoen kon gebruiken in de eigen gemeente. „Het geeft wel een zekere ontspanning dat je nu niet meer hoeft na te denken wat er in september en de maanden daarna moet gebeuren.”

Boomsma meent dat zomerdiensten van een ander karakter zijn dan reguliere kerkdiensten. „Ik volgde altijd wel het leesrooster van de kerken, maar je probeert er toch wat andere elementen in te verwerken.” Thema's als rust, ontspanning, weer op verhaal komen, het zijn de kernwoorden die menige predikant in een zomerse preek verwerkt. „Dat is op dat moment het gevoel van de mensen die je tegenover je hebt, dus daar moet je dan ook rekening mee houden.”

Zelf gaat hij dit jaar naar Ameland op vakantie. Een populair Waddeneiland om vakantie te houden en „keus genoeg aan kerken”. Boomsma werd zelf pas op zijn vijftigste predikant. Op 2 maart 2003 werd hij bevestigd als predikant van Raard-Foudgum. Acht jaar later, in 2010 volgde de overstap

naar Koudum. Hij heeft dus ruim vijftien jaar de cyclus meegemaakt van het kerkelijk jaar en de ‘zomerstop’, waarin de vakantietijd valt. Een tijd die ook dominees nodig hebben ‘om de batterij op te laden’, weet hij uit de gesprekken met collega's.

Op zondag 2 september neemt hij afscheid in Koudum. Het is niet het einde van het preken, maar wel zal hij niet meer dienaar des Woords zijn van één gemeente. Hij komt in een nieuwe levensfase terecht. „Eentje van *vacare*, die hopelijk nog gevuld zal worden met veel mooie en zinvolle bezigheden.”

Op 5 augustus is er weer een Vijverdienst. Aanvang 19.30 uur.

► Het Friesch Dagblad portretteert ieder week het wel en wee rond kerkdiensten in vakantietijd

De Vijverdienst in Oudemirdum waar ds. Coos Boomsma zijn laatste preek hield als gemeentepredikant. Foto: Simon Bleeker

Een kruis slaan

Missionair venster

Klaas van Meijeren

Ze loopt regelmatig voorbij, achter haar rollator. Een oude mevrouw, klein van stuk. Ze heeft er nog aardig de vaart in. Vanuit haar flat loopt ze naar het winkelcentrum bij ons in de buurt. Als ze ons huis passeert, kijkt ze vanaf de straat naar het gietijzeren kruis achter het raam van mijn studeerkamer. Ze staat even stil, slaat eerbiedig een kruis en loopt weer verder. Als ze met haar rollator vol boodschappen terugkeert, herhaalt het tafereel zich.

Op een zaterdag – ik was bezig in de tuin – kwam ze kordaat aanlopen. „Bent u christen?” Ik was verast over de vraag, die ze me zonder

enige aarzeling voorlegde. Bij IZB-Focus waar ik deel van uitmaak gaan we voorzichtiger te werk.

Er ontspon zich een gesprek, zomaar op straat. „Mijn man en ik wonen nog niet zo lang hier”, vertelde ze in gebroken Nederlands. „We zijn gevlucht, we komen uit het noorden van Irak. Maar Irak is een gevaarlijk land, een slecht land. Wij zijn orthodoxe christenen, wij horen bij de mensen die de taal van Jezus spreken, het Aramees.”

Dat laatste zei ze met gepaste trots. Ze vroeg me vooral te bidden. Voor haar volk, haar familie.

Dat hebben we ter plekke gedaan, staande bij de heg die voor de helft gesnoeid was. Ze pakte mijn handen vast en ze mompelde de woorden mee en sloot af met een hartgrondig: „Amen.”

Onlangs las ik het boek *God is een*

God is terug en woont in Europa. Hij is alleen niet langer blank en gereformeerd, maar zwart, of geel of bruin

vluchteling van de Vlaamse schrijver David Dessin. Hij beschrijft zijn ontmoetingen met asielzoekers uit het Midden-Oosten en uit Afrika, en ontdekt hoeveel christenen er onder hen zijn. „Ruim de helft van de migranten in de Europese Unie

behoort tot het christendom”, lees ik op de achterflap.

Met respect beschrijft hij de eeuwenoude cultuur die deze christenen met zich meedragen. Zo anders dan onze West-Europese traditie, maar zo rijk aan vorm en inhoud vaak. Al zit er ook kaf onder het koren. Terwijl vele protestantse en rooms-katholieke kerkgebouwen leeg staan of noodgedwongen een andere bestemming krijgen, komen zij samen in bonte schakering van huisgemeenten of vormen zij levendige gemeenschappen in een fabriekshal of een voormalige bioscoop.

God is terug en woont in Europa. Hij is alleen niet langer blank en gereformeerd, maar zwart, of geel of bruin. Hij spreekt Chinees, of Spaans, of Farsi. In het postchristelijke Europa houden deze religieuze

nieuwkomers ons een spiegel voor. Wie is God voor mij? En hoe werkelijk is Zijn aanwezigheid in mijn leven van elke dag? Wat verwacht ik van het gebed?

Die spiegel kreeg ik voorgehouden, terwijl ik de heg stond te knippen. Telkens als de oude Irakese voorbijloopt slaat ze een kruis. En als ze me ziet, groet ze uitbundig. Soms steekt ze dan haar gevouwen handen omhoog. En ik hoor haar zeggen: „U blijft toch wel bidden?”

► Ds. Klaas van Meijeren is trajectbegeleider bij IZB-Focus

► Het Friesch Dagblad publiceert deze zomer enkele columns uit het boekje *Vensters*, uitgegeven door de IZB, vereniging voor zending in Nederland (www.izb.nl)